

præclare ad Autolyicum notatur, a Dijs veterum familias originem traxisse, (quippe, vt qui ab Hercule Ἡρακλεΐδαι, qui ab Apolline Ἀπολλωνίδαι & Ἀπολλώνιοι, qui a Neptuno, inquit, Ποσειδώνιοι, qui a Ioue Δῖοι & Διοχρεΐς) ita qui a Ioue oriundi, Διὸς υἱοί, quod paulatim factum est Διόνυσσοι, sunt dicti. Vnde tot a Cicerone ac alijs hoc nomine commemorantur. Atque hinc tot de Nyfa fabulæ ac tricæ, quam in India locarunt. non alia de causa, nisi quod, vt fabulam plerunque trahit fabula, vixisse in India, eamque ex communi Græciæ opinione, quam tot libris noster profecutus est, virtute singulari debellasse intellexissent. Quod, vt cætera ignota Græcis, originem ex Oriente habet. Saba, hoc est סבא, dicitur Hebræis, quod οἰνοφλυγεῖν a Græcis (ea enim voce senes sacri hanc interpretantur) hoc est, vino se ingurgitare: vnde *sobe* סבא, perdit e ebriosus. Saba rursus, siue seba, hoc est סבא, is Hebræis dicitur ac Pœnis, qui Indorum regionem primus expugnauit. Vt Indorum domitor ac ebriosus, idem sit vocabulo & ortu. Ex utroque Græculi *Sabafium* (quod Bacchi apud illos nomen est) finxerunt. Atque hinc illud, quod, vt noster, sic autores reliqui de prælijs in India, ejusque regionis debellatione, tradunt. Iam Iacchum Mysticum, de quo tam multa noster, primi a Bœotis acceperunt Attici. qui & ipsi nomen ab Hebræis trahunt: quibus סיקיני, *hattikim*, quo maxime hos gloriatos notum est, *antiqui* dicuntur. Nam diuino nomini, vt recte nuper obseruauit vir doctissimus, quod *Iah* Hebræis siue *Iach*, non aliud quam terminationem addiderunt. In quo sibi placuit Diabolus. qui hoc vbique nomen transtulit, aut ipse inuasit. Cæterum hunc Deum, vt, quod est præcipuum, adda-

adda-

adda-